

17η δικάσιμος, 27 Μαΐου 2024

Α΄ Μικτό Ορκωτό Εφετείο Αθήνας, κτίριο Εφετείου, Αίθουσα
Δ120Δ, 6ος όροφος

Περιεχόμενα

Απολογίες κατηγορουμένων.....	1
Σπυρίδων Δημόπουλος.....	1
Αθανάσιος Χορταριάς.....	16

Έναρξη: 09:35

Παρόντες κατηγορούμενοι: Δημόπουλος Σπυρίδων, Χορταριάς Αθανάσιος

Πρόεδρος: Η κυρία Σπηλιοπούλου; [η μάρτυρας].

Γλύκας: Δεν θα μπορέσει, ενώ είχε δεσμευτεί ότι θα είναι παρούσα, δυστυχώς ένα ταξίδι στα Σκόπια κατέστησε αδύνατη την παρουσία της.

Πρόεδρος: Μάλιστα...

Γλύκας: Πριν τις απολογίες, οι ισχυρισμοί του κατηγορουμένου, προφανώς θα αναδειχθούν στην αγόρευση [προσκομίζει έγγραφα].

Απολογίες κατηγορουμένων

Σπυρίδων Δημόπουλος

Πρόεδρος: Ελάτε ο κύριος Δημόπουλος. Θέλετε να καθίσετε μήπως;

Δημόπουλος: Όχι, όχι. Μπορώ.

Πρόεδρος: Τι απολογείστε;

Δημόπουλος: Λέγομαι Δημόπουλος Σπυρίδων, είμαι 80 χρονών, είμαι από μικρός στη δουλειά του πατέρα μου, ήταν ρολογάς. Το πρώτο μαγαζί του πατέρα μου ήταν στην Πειραιώς, και από 13 χρονών είμαι εκεί.

Πρόεδρος: [προς το κοινό] Παρακαλώ καθίστε όλοι, δεν θα είναι κανείς όρθιος. Είσαστε καλός ωρολογοποιός είπατε;

Δημόπουλος: Ναι, στα ρολόγια τα κουρδιστά, τα αυτόματα.

Πρόεδρος: Και είχε ο πατέρας σας κατάστημα;

Δημόπουλος: Και από μικρός κοντά στον πατέρα μέχρι που πήγα φαντάρος, γύρισα, ανοίξαμε ένα μαγαζί με τον αδερφό μου το '71, το '73 γνώρισα τη γυναίκα μου, παντρευτήκαμε, έχω τρία παιδιά, έχω ένα κορίτσι και δύο αγόρια. Καλά είναι τα παιδιά μου και η οικογένειά μου είναι καλή και υπάρχει αγάπη στο σπίτι μας, αλλά αυτό που μας έτυχε δεν ήταν το καλύτερο, και θέλω να συλλυπηθώ την οικογένεια Κωστοπούλου. Χάσανε ένα παιδί, και εγώ πατέρας είμαι και καταλαβαίνω. Είναι πάρα πολύ συγκινητικό και πολλές φορές έχω δακρύσει.

Να πάρω μια ανάσα...

Πρόεδρος: Αυτό το κατάστημα από πότε το είχατε;

Δημόπουλος: Στη Γλάδστωνος, είχαμε βάλει και κοσμήματα. Έφυγα από την Πειραιώς και πήγαμε στη Γλάδστωνος.

Πρόεδρος: Κοσμήματα μεγάλης αξίας;

Δημόπουλος: Στην αρχή με ασημένια, σιγά-σιγά χρυσά. Υπήρχε κίνηση, τότε ήταν και το Μινιόν, κατέβαινε κόσμος, η ζωή προχωρούσε, καλά ήταν. Το 2000 ανοίξαμε τη Γλάδστωνος. Και το μεσημέρι της 21ης Σεπτεμβρη, έξω από την πόρτα μου, έφυγα να πάρω την εφημερίδα μου που παίρνω τακτικά να διαβάσω Παρασκευή, μια ωραία μέρα, να διαβάσω. Γυρνώντας, οκτώ λεπτά περίπου, είχα κόσμο στο μαγαζί απ' έξω.

Πρόεδρος: Πείτε μας λίγο νωρίτερα, εσείς πώς φύγατε από το μαγαζί;

Δημόπουλος: Είναι κρυστάλλινη η πόρτα, κλείνει με μαγνήτη, όταν βγαίνω έξω δεν μπαίνει κάποιος.

Πρόεδρος: Όταν βγαίνετε έξω, λοιπόν, έχετε μαζί σας το κοντρόλ και έτσι την ανοίγετε. Μετά από πόση ώρα επιστρέψατε;

Δημόπουλος: 7-8 λεπτά, πήγα στην πλατεία Κάνιγγος να πάρω την εφημερίδα, γυρνώντας είδα κόσμο, πλησιάζω τον κόσμο και κοιτάζω το μαγαζί μου. Βλέπω έναν άνθρωπο, φοβήθηκα, λέω «πώς μπήκε μέσα!», είπα «φωνάξτε την αστυνομία, πάρτε κάποιον τηλέφωνο!».

Πρόεδρος: Εσείς είχατε μαζί σας το κινητό σας; Δεν το σκεφτήκατε να πάρετε και εσείς;

Δημόπουλος: Ταράχτηκα βλέποντάς το, δεν το σκέφτηκα. Μου είπαν έχουν πάρει, έχουν ειδοποιήσει. Αυτός που μου είπε ότι έχουν πάρει ήταν άγνωστος σε μένα.

Πρόεδρος: Είπατε ήταν δικό σας το μαγαζί;

Δημόπουλος: Δεν είπα τίποτα.

Πρόεδρος: Πόσο κοντά ήταν στο μαγαζί ο κόσμος;

Δημόπουλος: 4-5 μέτρα.

Πρόεδρος: Είχαν πλησιάσει κιόλας;

Δημόπουλος: Όχι, όχι, γιατί μου είπε αυτός «μην πλησιάζεις γιατί έχει μαχαίρι».

Πρόεδρος: Θέλω να μας τα περιγράψετε βήμα-βήμα. Όταν φτάνετε, πώς ήταν το κατάστημα; Οι τζαμαρίες ήταν εντάξει;

Δημόπουλος: Όχι, όχι, κανονικά.

Πρόεδρος: Βλέπετε, λοιπόν, έναν άνθρωπο και παραξενεύεστε γιατί είναι μέσα, ήταν κλειστή, λέτε, η πόρτα...

Δημόπουλος: Ήταν κλειστή η πόρτα.

Πρόεδρος: Τι έκανε αυτός ο άνθρωπος;

Δημόπουλος: Κρατούσε μαχαίρι.

Πρόεδρος: Σε ποιο χέρι;

Δημόπουλος: Στο δεξί. Έπαιρνε την ταμειακή και τη χτύπαγε πάνω στο γραφείο μου. Είδα πρώτα [...] το οποίο, επίσης, πάταγε τα πλήκτρα της μηχανής, άνοιγε τα συρτάρια για χρήματα, χρήματα δεν υπήρχαν βέβαια, και βγήκε από το γραφείο και πήρε τον πυροσβεστήρα.

Πρόεδρος: Πού τον είχατε τον πυροσβεστήρα;

Δημόπουλος: Πριν το γραφείο μου. Και πλησιάζει τη βιτρίνα την εσωτερική.

Πρόεδρος: Πώς ήταν αυτή η βιτρίνα εξωτερικά; Το τζάμι ενιαίο;

Δημόπουλος: Απ' έξω, όπως την κοιτάμε, ήταν μεγάλη βιτρίνα, ενιαίο τζάμι.

Πρόεδρος: Εσωτερικά είχε δύο χωρίσματα;

Δημόπουλος: Ναι, ένα μεγάλο και ένα συρόμενο.

Πρόεδρος: Είχε, λοιπόν, ένα επίπεδο και έκλινε επάνω και το κάτω με συρταρωτό τζάμι; Πόσο μεγάλη ήταν η βιτρίνα;

Δημόπουλος: Από μέσα προς τα έξω γύρω στα 80 εκ. βάθος, με τον πυροσβεστήρα είδα ότι δυσκολευόταν να το σηκώσει και πιάνει και χτυπάει τη δεξιά πλευρά και πέφτει όλο.

Πρόεδρος: Το εσωτερικό το συρταρωτό έφυγε όλο λοιπόν;

Δημόπουλος: Ναι, και μετά με τον ίδιο πυροσβεστήρα, τον άφησε λίγο, πήρε μια ανάσα και χτύπησε το εξωτερικό τζάμι.

Πρόεδρος: Τη μεγάλη την εξωτερική σε ποιο σημείο τη χτύπησε;

Δημόπουλος: Από μέσα, τη δεξιά πλευρά όπως την κοιτάμε απ' έξω, το επάνω μέρος με 2-3 χτυπήματα έσπασε, δεν το περίμενα να σπάσει. Έσπασε. Είναι μεγάλο κομμάτι.

Πρόεδρος: Δηλαδή έγινε κομμάτια; Κατέρρευσε όλη η βιτρίνα;

Δημόπουλος: Μείνανε και κάποια κομμάτια, έμειναν κάποια τμήματα δεξιά και αριστερά.

Πρόεδρος: Πείτε μας περίπου τι άνοιγμα έγινε επάνω και σε ποιο σημείο... μάλλον λάθος η ερώτησή μου. Τι άνοιγμα είδατε;

Δημόπουλος: Στο ύψος του ανθρώπου που χτυπάει ο πυροσβεστήρας, εκεί έγινε.

Πρόεδρος: Τι άνοιγμα έγινε περίπου;

Δημόπουλος: Ενάμιση μέτρο, δύο.

Πρόεδρος: Και μείνανε μόνο κομμάτια γύρω γύρω, έφυγε το επάνω μέρος της βιτρίνας;

Δημόπουλος: Ναι, κάποια κομμάτια έμειναν στα λάστιχα, στα αλουμίνια και στο κάτω μέρος υπήρχαν κάποια σπασίματα αλλά το περισσότερο έγινε εκεί. Μετά αφήνει τον πυροσβεστήρα, πλησιάζω, πήρα μια πέτρα να τον φοβερίσω να σταματήσει.

Πρόεδρος: Πού την βρήκατε την πέτρα;

Δημόπουλος: Πού τη βρήκα; Δεν θυμάμαι!

Πρόεδρος: Δεν θυμόσατε πού τη βρήκατε; Ο δρόμος εκεί είναι τακτοποιημένος, έχει έργα;

Δημόπουλος: Έξω τη βρήκα, έχει κάποιο δέντρο, εκεί απ' έξω.

Πρόεδρος: Την αναζητήσατε; Αναζητήσατε να βρείτε κάτι ή το βρήκατε έξω με μια ματιά;

Δημόπουλος: Είδα μια ματιά, βρήκα μια πέτρα και την πέταξα. Έτσι σκέφτηκα για να σταματήσει να σπάει το μαγαζί.

Πρόεδρος: Τον πετύχατε με την πέτρα;

Δημόπουλος: Όχι, δεν είναι και εύκολο, δεν ήθελα να τον χτυπήσω, να τον φοβερίσω ήθελα.

Πρόεδρος: Την κύρια είσοδο επιχείρησε να την σπάσει;

Δημόπουλος: Μετά άρχισε να προσπαθεί να σπάσει την είσοδο την τζαμένια.

Πρόεδρος: Πριν πάει στη βιτρίνα ή μετά;

Δημόπουλος: Ναι, μετά.

Πρόεδρος: Αφού την έσπασε στο επάνω μέρος, πήγε μετά στην πόρτα;

Δημόπουλος: Ναι, εκεί γι' αυτό πέταξα τη πέτρα, για να σταματήσει.

Πρόεδρος: Πόσες φορές χτύπησε τη πόρτα;

Δημόπουλος: Τρεις-τέσσερις φορές έσπασε το χερούλι, δεν σπάει, δεν είναι εύκολο ούτε να βγεις. Απ' έξω μπορείς να μπεις όπως μπήκε ο Ζαχαρίας με κάποιο τρόπο δικό του, μπήκε με φόρα μάλλον γιατί δεν άνοιγε εύκολα.

Πρόεδρος: Τώρα το «δεν άνοιγε εύκολα» με το κομπιουτεράκι; Άνοιγε χωρίς; Εσείς πού ξέρετε τι συστήματα είχατε βάλει;

Δημόπουλος: Δεν ήμουν παρών. Ο θόρυβος που άνοιξε η πόρτα η τζαμένια ήταν σαν ένα μεγάλο μπαμ και σηκώθηκαν όλοι από τα τραπέζια.

Πρόεδρος: Ακούσατε κανέναν να λέει πώς μπήκε;

Δημόπουλος: Ή με το σώμα του ή με το πόδι του.

Πρόεδρος: Είχε από την κλειδαριά κάτι;

Δημόπουλος: Η κλειδαριά είναι κάτω. Δεν κλειδώνω ποτέ όταν φεύγω.

Πρόεδρος: Είχε παραβιαστεί κάτι; Από το σπρώξιμο κάτι;

Δημόπουλος: Όχι, έφυγε από τον μαγνήτη η πόρτα.

Πρόεδρος: Μετά ξαναέκλεισε όμως.

Δημόπουλος: Άνοιξε, μπήκε μέσα όσο έπρεπε για να μπει, και μετά έκλεισε η πόρτα.

Ευθύμιος Κωστόπουλος [παρεμβαίνει]: Ήταν μαγική η πόρτα...

Πρόεδρος: Ποιος μίλησε; Δεν έχετε το δικαίωμα να μιλάτε όποια κι αν είναι η ιδιότητά σας, η στιγμή της απολογίας είναι η πιο ιερή στιγμή της δίκης.

Ευθύμιος Κωστόπουλος [παρεμβαίνει]: Η ζωή είναι ιερή!

Πρόεδρος: Μήπως την είχατε αφήσει την πόρτα και δεν την είχατε κλείσει καλά;

Δημόπουλος: Όχι.

Πρόεδρος: Είναι βέβαιο ότι την είχατε κλείσει;

Δημόπουλος: Ναι.

Πρόεδρος: Έγινε, λέτε, το βίαιο άνοιγμα της πόρτας. Το θέμα είναι ότι όταν βλέπει κάποιος μια κλειστή πόρτα, δεν πάει το μυαλό σε κανέναν να την ανοίξει.

Δημόπουλος: Δεν ρώτησα κανέναν.

Πρόεδρος: Το μπαμ το ακούσατε;

Δημόπουλος: Όχι, μου το είπαν. Κατάλαβα πως μπήκε ή με κλωτσιά ή με φόρα. Αν δεν την κάνω δεξιά, η πόρτα θα ξανακλείσει είναι ο μαγνήτης που την τραβάει.

Πρόεδρος: Ο μαγνήτης το τραβάει για να κλείσεις;

Δημόπουλος: Όχι, έχει ελατήριο που τραβάει την πόρτα και ασφαλίζει ο μαγνήτης από πάνω.

Πρόεδρος: Και λέτε ότι από το χτύπημα που λένε οι άλλοι ότι ακούσανε, καταλαβαίνετε και πώς μπήκε το άτομο αυτό μέσα.

Δημόπουλος: Μάλιστα, εκείνη τη στιγμή είπα να φωνάξουμε την αστυνομία, τι να κάνουμε, τι μπορούσα να κάνω; Πεντέμιση χρόνια βασανίζομαι γι' αυτό.

Πρόεδρος: Πώς τον είδατε αυτό τον άνθρωπο μέσα;

Δημόπουλος: Δεν ήτανε καλά, απ' ό,τι έμαθα. Εκεί είμαι από το '71, έχω κάνει γυμνάσιο στην Κατακουζηνού και Θεμιστοκλέους...

Καμιά φορά χάνω τον ειρμό μου, τι πήγα να σας πω;!

Πρόεδρος: «Πώς ήταν το άτομο αυτό» ήταν η ερώτηση.

Δημόπουλος: Απ' ότι ρώτησα γειτόνους στην Πατησίων, που με γνωρίζουν, το παιδί αυτό από την Χαλκοκονδύλη έφευγε φωνάζοντας στον δρόμο και χειρονομώντας επί της Πατησίων, δεν ήταν καλά...

Πρόεδρος: Αυτά τα μάθατε;

Δημόπουλος: Μετά. Έμαθα πολλά τέτοια πραγματάκια...

Πρόεδρος: Τα μάθατε από τη δικογραφία;

Δημόπουλος: Όχι, ήρθαν άνθρωποι και μου το έλεγαν.

Πρόεδρος: Γιατί μετά αρχίσανε και τα δικαστικά σας θέματα οπότε ασφαλώς δεν ήσασταν εκεί.

Δημόπουλος: Ναι, μέχρι τις 7μιση που ήρθαν και με συλλάβανε.

Πρόεδρος: Το Σάββατο;

Δημόπουλος: Την Παρασκευή.

Πρόεδρος: Αυτά που μάθατε σας ρωτάω...

Δημόπουλος: Άλλη μέρα, άλλη μέρα, όχι Σάββατο. Άλλες μέρες ήμουν πέντε μέρες στο τμήμα στη ΓΑΔΑ, ύστερα από μέρες. Μπορούσα και κυκλοφορούσα ακόμα.

Πρόεδρος: Ότι είχαν ακούσει αυτό το άτομο να έρχεται από την Χαλκοκονδύλη και την Πατησίων, και να φωνάζει;

Δημόπουλος: Ναι, είχε πρόβλημα.

Πρόεδρος: Εσείς είδατε έναν άνθρωπο που είχε δυνάμεις ή είχε εικόνα αδύναμου;

Δημόπουλος: Είχε εικόνα αδύναμου, αλλά καμιά φορά είχε και κάποια δύναμη, γιατί μετά είδα τι έγινε με τους αστυνομικούς όταν κράταγε το κρύσταλλο, και ο πυροσβεστήρας ήταν βαρύς, πώς τον σήκωσε. Πότε είχε δυνάμεις, πότε δεν είχε.

Πρόεδρος: Αφού, λοιπόν, επιχείρησε να σπάσει την κεντρική πόρτα και δεν τα κατάφερε, τι έγινε στη συνέχεια;

Δημόπουλος: Στη συνέχεια άφησε τον πυροσβεστήρα και πήγε κάτω αριστερά, όπως είμαστε από μέσα, και έβγαине έρποντας προς το πεζοδρόμιο. Βγαίνοντας φτάνοντας στο τζάμι...

Πρόεδρος: Το οποίο κάτω μέρος δεν είχε σπάσει;

Δημόπουλος: Το εξωτερικό όχι. Υπήρχαν κάποια κομμάτια κάτω, και βγαίνοντας, μετά που είδα κάποιον που πήγε να τον σταματήσει - γιατί ο κόσμος φώναζε, και άκουγες και πράγματα πολλά, και λέξεις που δεν θέλω να πω -, και ήρθε κάποιος, βγαίνοντας, όμως, ο Ζαχαρίας με το κεφάλι, χτύπησε με το κεφάλι του το τζάμι.

Πρόεδρος: Αφού λέμε το τζάμι το εξωτερικό ήταν κλειστό. Σας λέω, είχε σπάσει;

Δημόπουλος: [Παύση].

Πρόεδρος: Πείτε μου, κύριε κατηγορούμενε. Το κάτω ήταν ανοιχτό δηλαδή; Η κάτω πλευρά της τζαμαρίας ήταν ανοιχτή; Είναι εξωτερική ολόκληρη, λέτε στην αρχή...

Δημόπουλος: Ενιαίο.

Πρόεδρος: Ενιαίες είναι οι βιτρίνες όλες, είπατε ότι χτυπάει με τον πυροσβεστήρα.

Δημόπουλος: Από μέσα.

Πρόεδρος: Χτυπάει επάνω και φεύγουνε πολλά κομμάτια από επάνω και γύρω γύρω. Το κάτω ήταν ανοιχτό; Μπορούσε να περάσει αυτός;

Δημόπουλος: Όχι εύκολα.

Πρόεδρος: Τον χώραγε να περάσει; Δηλαδή θέλετε να πείτε ότι όλο ήταν ανοιχτό και υπήρχαν κάποια μόνο κομμάτια γύρω γύρω;

Δημόπουλος: Υπήρχαν κάποια κομμάτια που είχαν μείνει στην κάσα.

Πρόεδρος: Όταν επιχειρεί να βγει αυτό το κάτω τμήμα έχει τρύπα ή έχει γύρω γύρω κομμάτια;

Δημόπουλος: Όλο ανοιχτό δεν είναι, όχι όλο τρύπιο, δεν έχουν φύγει όλα όλα, είναι έτοιμα να φύγουν.

Πρόεδρος: Μάλιστα, υπάρχει δηλαδή ένα άνοιγμα, μια τρύπα απ' την οποία μπορούσε να περάσει.

Δημόπουλος: Δεν το είδα και καλά. Μετά ήρθε κάποιος, που τον είδα και στον τμήμα της Κυψέλης, δεν τον ήξερα. Τον έβλεπα που ήταν εκεί και έτρωγε, ο κύριος Θανάσης Χορταριάς.

Πρόεδρος: Το ξέρατε ότι τον λένε Θανάση Χορταριά;

Δημόπουλος: Όχι, δεν τον ήξερα, τον έβλεπα που έπινε καφέ.

Πρόεδρος: Ναι, αλλά ξέρατε ο άνθρωπος αυτός τι έκανε, τι δουλειά έκανε;

Δημόπουλος: Όχι, τον έβλεπα εκεί και τον γνώρισα στο τμήμα της Κυψέλης.

Πρόεδρος: Και τον βλέπετε που έρχεται κοντά σας;

Δημόπουλος: Πήγε στην τζαμαρία και προσπάθησε να τον κρατήσει μέσα μέχρι να έρθει η αστυνομία και παρασύρθηκα κι εγώ, δεν ήθελα να τον χτυπήσω, ήθελα να τον κρατήσω μέσα για να έρθει η αστυνομία.

Πρόεδρος: Ναι, αλλά από τα χτυπήματα, όπως είδαμε στο βίντεο, κατέρρευσε εκεί το τζάμι.

Δημόπουλος: Ό, τι είδατε.

Πρόεδρος: Άρα υπήρχε τζάμι εκεί, με τις κλωτσιές κάνατε περισσότερο άνοιγμα στο τζάμι;

Δημόπουλος: Ενδεχομένως ναι, γιατί με το πόδι, εγώ πήγα να χάσω την ισορροπία, τελικά βγήκε ο Ζαχαρίας.

Πρόεδρος: Πώς βγήκε;

Δημόπουλος: Βγήκε μόνος του, νομίζω. Ήρθε και τον τράβηξε ο κύριος Χορταριάς; Δεν το είδα. Ξάπλωσε στο δρόμο, ήρθε το ΕΚΑΒ...

Πρόεδρος: Όμως σε εκείνο το σημείο, το είδαμε στο βίντεο, εσείς συνεχίζετε και χτυπάτε...

Δημόπουλος: Μετά τον Θανάση, μετά χτύπησα εγώ.

Πρόεδρος: Αφού είχε βγει, για ποιο λόγο;

Δημόπουλος: Όχι, δεν χτύπησα εγώ, έμεινα μακριά ήρθε και το ΕΚΑΒ και του έδεσε το κεφάλι από τα αίματα.

Πρόεδρος: Δηλαδή την ώρα που βγήκε έξω δεν δέχτηκε κανένα χτύπημα;

Δημόπουλος: Από εμένα όχι.

Πρόεδρος: Από τον κύριο Χορταριά δηλαδή δέχτηκε;

Δημόπουλος: Ούτε αυτό.

Πρόεδρος: Τον κύριο που ήρθε για μάρτυρας με τα χαρακτηριστικά μακριά μαλλιά, ο κύριος Κ.Φ...

Δημόπουλος: Δεν τον γνωρίζω.

Πρόεδρος: Θυμόσαστε που είπε «σταματήστε, τι θέλετε, να τον σκοτώσετε;!» το θυμόσαστε αυτό;

Δημόπουλος: Όχι, δεν θυμάμαι, το μυαλό μου τότε εμένα..

Πρόεδρος: Εσείς είχατε διατηρήσει την ψυχραιμία σας;

Δημόπουλος: Δεν ήμουν στα καλά μου και στα καλύτερα, είχα πάθει σοκ, το μαγαζί να το βλέπεις έτσι, και όλη την κατάσταση...

Πρόεδρος: Γιατί δεν διατηρήσατε την ψυχραιμία σας;

Δημόπουλος: Δεν είναι κάτι που μπορώ να το ελέγξω, δεν ξέρω αν το έχει ζήσει κάποιος αυτό, όταν βλέπεις την περιουσία σου να καταστρέφεται αν δεν το ζήσει κάποιος...

Πρόεδρος: Εντάξει, είχε γίνει μια ζημιά, μπήκε κάποιος στην επιχείρησή σας, αλλά μετά το πώς αντιμετωπίζουμε αυτό το περιστατικό, πρέπει να το δούμε υπό αυτές τις συνθήκες. Γιατί δεν διατηρήσατε την ψυχραιμία σας να έρθει η αστυνομία;

Δημόπουλος: Έρχεται γρήγορα.

Πρόεδρος: Και να έφευγε, να έβγαινε έξω, το σκεφτήκατε αυτό; Σε λίγα μέτρα πιο κάτω, θα τον βρίσκανε. Και σε κάθε περίπτωση θα γινόταν έρευνα και θα τον βρίσκανε, εάν δεν τον πιάνανε επ' αυτοφώρω.

Δημόπουλος: Πάντως φοβηθήκανε όλοι με το μαχαίρι ότι θα μπορούσε να κάνει κακό...

Πρόεδρος: Το μαχαίρι ήταν δικό σας; Μήπως το είχατε στο μαγαζί;

Δημόπουλος: Όχι, δεν είχα μαχαίρι στο μαγαζί.

Πρόεδρος: Αυτό ήταν μαχαίρι λαχανικών. Να φάμε ένα φρούτο και τέτοια... Δεν είχατε τέτοιο;

Δημόπουλος: Δεν έχω μαχαίρι εγώ.

Πρόεδρος: Και το είδατε, λέτε, δεν ήταν δικό σας...

Δημόπουλος: Όχι.

Πρόεδρος: Τώρα το μαχαίρι τι κακό μπορούσε να δημιουργήσει; Ήταν ένας άνθρωπος που δυσκολευόταν να βγει.

Δημόπουλος: Ο κόσμος που έβλεπε και φώναζε απ' έξω «μην τον αφήνετε να βγει», φοβόταν μήπως βγει και κάνει κακό σε κάποιον...

Πρόεδρος: Δεν είδατε τον κύριο Χορταριά αν το πήρε το μαχαίρι όταν βγήκε;

Δημόπουλος: Εγώ θυμάμαι ότι μου είπε ότι «το μαχαίρι το πέταξα μέσα και έχει τα δακτυλικά μου αποτυπώματα».

Πρόεδρος: Τον κόσμο, όταν είδαμε το βίντεο, ακούσαμε κόσμο που αντιδρούσε βλέποντας τα χτυπήματα που λέτε ότι δεν τα δώσατε. Ακούγεται όμως κόσμος που αντιδρά σε αυτά, και κάποιοι μάλιστα λένε «πωπω θα τον σκοτώσουν τον άνθρωπο!». Εσείς τα ακούγατε αυτά;

Δημόπουλος: Άκουγα που φωνάζανε, ήταν εναντίον του Ζαχαρία κάποιοι. Νιώθεις λες και μπήκε στο δικό σου το σπίτι.

Πρόεδρος: Αυτή είναι η πρώτη φάση. Έχουμε μια δεύτερη φάση, όπου ο άνθρωπος προσπαθεί να βγει, φαίνεται αν τραυματίζεται και ο κόσμος αντιδρά. Εσείς τα ακούγατε αυτά;

Δημόπουλος: Σωστά. Όχι, δεν τα άκουγα αυτά.

Πρόεδρος: Είχατε χάσει την αίσθηση;

Δημόπουλος: Ναι, δυστυχώς. Να φανταστείτε ότι δεν σκέφτηκα να βγάλω το τηλέφωνο και να τραβήξω. Τα' χασα τελείως, ούτε που μου πέρασε από το μυαλό τέτοιο πράγμα, ότι μπήκε για πλάκα. Δεν το περίμενα, ούτε το φαντάστηκα, ούτε στο μυαλό μου πέρασε ποτέ ότι μπορεί να μπει άνθρωπος μέσα. Ρίσκαρε τη ζωή του ο Ζαχαρίας, θα μπορούσε να χάσει τη ζωή του σε μια πόρτα κρυστάλλινη, σαν πατέρας λέω πώς τα κατάφερε αυτό το παιδί. Στεγνώνει και το στόμα μου, έχω περάσει και καρκίνο...

Πρόεδρος: Αν θέλετε να καθίσετε.

Δημόπουλος: Είμαι πολύ προβληματισμένος και πολύ στεναχωρημένος. Η γυναίκα μου είναι κι αυτή σε μαύρα χάλια, έχει κατάθλιψη.

Πρόεδρος: Απ' αυτό το συμβάν και μετά;

Δημόπουλος: [Κλαίει].

Πρόεδρος: Αν θέλετε να καθίσετε ή να διακόψουμε λίγο για να ανακτήσετε δυνάμεις.

Δημόπουλος: Όχι, όχι, πείτε μου να τελειώσουμε, σας ακούω!

Πρόεδρος: Βγήκε, λοιπόν, έξω και ήρθε ο διασώστης. Τι έγινε στη συνέχεια;

Δημόπουλος: [Παύση]. Ξαφνικά σηκώθηκε, ήταν μαζεμένοι έξω, πίνει ένα κρύσταλλο μεγάλο που ήταν μπροστά στην εξωτερική, σηκώνεται όρθιος, κάποιος τον κλωτσάει από πίσω, και μπουσουλώντας έφυγε πάνω από τα τραπέζια έτσι. Στάθηκε όρθιος, πέσανε από πάνω του οι αστυνομικοί, άκουγα φωνές, δεν πήγα κοντά, ζορίστηκαν οι αστυνομικοί να τον αποπλίσουν.

Πρόεδρος: Να τον αποπλίσουν πώς; Αφού το μαχαίρι το είχαν πάρει. Από το τζάμι;

Δημόπουλος: Από το τζάμι.

Πρόεδρος: Εσείς εκείνη τη χρονική στιγμή πού ήσασταν;

Δημόπουλος: [Συγκινείται] Έξω από το μαγαζί.

Πρόεδρος: Τα είδατε όλα αυτά; Μπορείτε να μας τα περιγράψετε;

Δημόπουλος: Σας είπα, ήταν ξαπλωμένος με δεμένο το κεφάλι και ξαφνικά σηκώθηκε. Κάτι ο τραυματιοφορέας έκανε κάποια κίνηση να του κάνει κάτι και έφυγε μπουσουλώντας προς τους αστυνομικούς. Και εκεί έπεσαν πάνω του, και έγινε ό,τι έγινε.

Πρόεδρος: Μετά δεν είδατε το ασθενοφόρο;

Δημόπουλος: Όχι, τι να δω! Δεν περίμενα ότι θα πεθάνει, το συζητούσα και με τη γυναίκα μου, και είπα «πώς πέθανε»;

Πρόεδρος: Εσείς πότε μάθατε ότι πέθανε;

Δημόπουλος: Το απόγευμα, 7 η ώρα. Ούτε μου είπε κάποιος ότι πέθανε...

Πρόεδρος: Τον παίρνει το ασθενοφόρο και δεν περιμένετε, λέτε, να πεθάνει. Αίματα είχε; Τραύματα;

Δημόπουλος: Αίματα είχε, ναι, και στο μαγαζί είχε, με το μαχαίρι που κράταγε.

Πρόεδρος: Εσείς στο μαγαζί σας πότε πήγατε;

Δημόπουλος: Αφού μπήκε η αστυνομία για δακτυλικά αποτυπώματα. Ήρθε και ο γιος μου μετά, ο Σταμάτης. Είπε ο αστυνομικός «πάρτε γάντι γιατί το παιδί είναι οροθετικό».

Πρόεδρος: Ποιος το είπε αυτό;

Δημόπουλος: Ο αστυνομικός.

Πρόεδρος: Αυτό πότε έγινε;

Δημόπουλος: Όταν ήρθε η αστυνομία.

Πρόεδρος: Αφού η αστυνομία είχε έρθει νωρίτερα.

Δημόπουλος: Δεν θυμάμαι τι ώρα ήρθανε.

Πρόεδρος: Εσείς τους ανοίξατε;

Δημόπουλος: Ναι.

Πρόεδρος: Αυτοί σας είπαν «προσέξτε γιατί το παιδί ήταν οροθετικό»;

Δημόπουλος: Ναι, αυτοί που παίρνανε αποτυπώματα. Έχει αίματα, μα υπήρχαν αίματα, και πήγαμε απέναντι να πάρουμε γάντια για να καθαρίσουμε;

Πρόεδρος: Και πόση ώρα αργότερα σας συνέλαβαν;

Δημόπουλος: 7 η ώρα ήμουν εκεί με τον γιο μου και...

Πρόεδρος: Είχε φύγει το τμήμα εξερευνησεων;

Δημόπουλος: Ναι.

Πρόεδρος: Από το κατάστημα δεν έλειπαν εμπορεύματα;

Δημόπουλος: Όχι, μόνο ζημιές. Τζάμπα, τζάμπα! Θα μπορούσε να είναι στη ζωή!

Πρόεδρος: Το θέμα είναι, όμως, ότι αν δεν είχατε πλησιάσει καθόλου στη βιτρίνα και τον είχατε αφήσει ίσως να μην ήσασταν σε αυτή τη θέση. Σίγουρα δεν θα ήσασταν...

Δημόπουλος: Όχι, παρασύρθηκα. Εκείνη τη στιγμή, τι να σας πω όταν νιώθεις αυτό το πράγμα, νιώθεις ένα πόνο...

Πρόεδρος: Ναι, αλλά πρέπει να διατηρήσεις την ψυχραιμία σου γιατί γίνονται και περισσότερα κακά...

Δημόπουλος: Σίγουρα, αλλά εκείνη τη στιγμή πάντα χάνεις τον έλεγχο, δεν ξέρω, κάτι...

Πρόεδρος: Χάσατε τη ψυχραιμία σας.

Δημόπουλος: Ανθρώπινο είναι, τι να πω. Να μη ξανάρθει ποτέ, μπορεί να μη χανόταν ο άνθρωπος;

Εισαγγελέας: Να δούμε πάλι από την αρχή το περιστατικό. Εσείς κλείνετε το μαγαζί και πάτε στην Κάνιγγος να πάρετε εφημερίδα. Από εκεί βλέπετε το μαγαζί;

Δημόπουλος: Όχι.

Εισαγγελέας: Δεν μπαίνει κάποιος αν δεν προκαλέσει φθορά στην πόρτα, έτσι δεν είναι;

Δημόπουλος: Όχι, δεν μπορεί να μπει. Υποχώρησε η πόρτα.

Εισαγγελέας: Είχε κάποια φθορά η πόρτα; Είπατε όχι. Τότε πώς μπήκε μέσα;

Δημόπουλος: Πήρε φόρα και υποχώρησε ο μαγνήτης

Εισαγγελέας: Αυτό μπορεί να το κάνει ο οποιοσδήποτε;

Δημόπουλος: Όχι, δεν ξέρω πώς τα κατάφερε ο Ζαχαρίας. Βρήκε τον τρόπο του.

Εισαγγελέας: Μήπως δεν ασφαλίστηκε; Βγήκατε χωρίς να ασφαλιστεί η πόρτα;

Δημόπουλος: Όχι, είναι κανόνας, πριν φύγω ασφαλίζω τα πάντα.

Εισαγγελέας: Εάν μπει κάποιος μέσα, έχετε φύγει εσείς, εσείς θα βλέπατε μετά την πόρτα ότι παραβιάστηκε;

Δημόπουλος: Δεν μπορεί να...

Εισαγγελέας: Από τη στιγμή που ήσασταν για εφημερίδα, μπορεί να σπρώξει κάποιος την πόρτα και να μπει;

Δημόπουλος: Όχι, δεν μπορεί να το κάνει.

Εισαγγελέας: Και ο Ζαχαρίας Κωστόπουλος πώς μπήκε μέσα;

Δημόπουλος: Βίαια μπήκε, υποχώρησε ο μαγνήτης. Δεν έγινε ζημιά στην πόρτα, απασφαλίστηκε ο μαγνήτης.

Εισαγγελέας: Στο μαγνήτη έγινε;

Δημόπουλος: Όχι.

Εισαγγελέας: Όταν λέτε «με μαγνήτη» τι εννοούμε; Ένα μαγνήτη που τραβάει την πάρτα και ανοίγει;

Δημόπουλος: Εμείς την κλείνουμε και κολλάει, κουμπώνει πάνω στον μαγνήτη.

Εισαγγελέας: Άρα όποιος θέλει βάζει δύναμη και ξεκολλάει;

Δημόπουλος: Όχι.

Εισαγγελέας: Δεν έχω καταλάβει πώς μπήκε μέσα.

Δημόπουλος: Μπήκε μόνο με φόρα ή με κλωτσιά δυνατή. Δεν μπορεί να ανοίξει την πόρτα με το χέρι, είναι πολύ δυνατός ο μαγνήτης.

Πρόεδρος: Δηλαδή έχει δύο μαγνήτες. Μαγνήτη η πόρτα, μαγνήτη στο πλαίσιο και κουμπώνουν οι δύο μαγνήτες;

Δημόπουλος: Επάνω έχει [δείχνει] και είναι δυνατοί.

Πρόεδρος: Αυτό το σύστημα σας είχαν πει όταν το βάλατε ότι δεν ανοίξει; Ούτε με το σπρώξιμο;

Δημόπουλος: Άμα ήταν έτσι θα έμπαινε ο οποιοσδήποτε.

Πρόεδρος: Σας είχαν βεβαιώσει αυτοί που την εγκατέστησαν ότι και να μην κλειδώσεις, χρειάζεται δύναμη για να ανοίξει;

Δημόπουλος: Όχι.

Πρόεδρος: Ότι χρειάζεται δύναμη, σας το είχαν πει, για να μπει;

Δημόπουλος: Ούτε αυτό, αλλά για να μπει, φυσικά.

Πρόεδρος: Μετά ρωτήσατε τους κατασκευαστές, πώς μπήκε αυτό το παιδί; Δεν έπρεπε να ρωτήσετε αυτούς που σας το βάλανε;

Δημόπουλος: Όχι, δεν το ρώτησα, αλλά ποτέ δεν πήγε το μυαλό μου να το ρωτήσω.

Πρόεδρος: Δηλαδή έτσι το κάνατε όταν φεύγατε για λίγο; Απλά την τραβάγατε;

Δημόπουλος: Ναι, και δεν μπορεί να μπει.

Πρόεδρος: Δεν το χρησιμοποιούσατε όταν πεταγόσασταν για λίγο, για μικρό χρονικό διάστημα;

Δημόπουλος: Αν δεν πατήσω κοντρόλ, δεν μπορεί να μπει. Και κάποιες φορές που ήθελε να μπει κάποιος μέσα, κοίταγα και αν δεν μου άρεσε το πρόσωπό του, δεν άφηνα.

Εισαγγελέας: Μετά το περιστατικό, λειτουργούσε το τηλεκοντρόλ το δικό σας;

Δημόπουλος: Αν πάω κοντά, ναι.

Εισαγγελέας: Ανοιγόκλεινε η πόρτα μετά το περιστατικό αυτό; Ανοιγόκλεινε η πόρτα όπως πριν;

Δημόπουλος: Ναι, κανονικά, έκλεινε πάλι.

Εισαγγελέας: Άνοιγε με το τηλεκοντρόλ το δικό σας;

Δημόπουλος: Βεβαίως άνοιγε.

Εισαγγελέας: Άρα δεν είχε κάποια φθορά η πόρτα;

Δημόπουλος: Όχι, δεν είχε καμία φθορά.

Εισαγγελέας: Άρα την ώρα που ήταν μέσα και ο Κωστόπουλος και έκανε τις φθορές, αν είχατε το τηλεκοντρόλ μπορούσε να βγει;

Δημόπουλος: Πρέπει να έρθει πολύ κοντά στην πόρτα, να του ανοίξω και να βγει.

Εισαγγελέας: Εάν εσείς απ' έξω πατούσατε το τηλεκοντρόλ;

Δημόπουλος: Μακριά η κοντά;

Εισαγγελέας: Μακριά-κοντά.

Πρόεδρος: Σε τι απόσταση θα έπρεπε να είστε για να ανοίξει με το τηλεκοντρόλ η πόρτα;

Εισαγγελέας: Θα το ρωτήσω, μισό λεπτό, σε τι απόσταση δηλαδή;

Δημόπουλος: Τρία-πέντε μέτρα.

Εισαγγελέας: Δεν θα μπορούσε ο Κωστόπουλος, αν πατούσατε το κοντρόλ, να ανοίξει η πόρτα και να βγει;

Δημόπουλος: Ναι, αν πάταγα το κοντρόλ.

Εισαγγελέας: Γιατί δεν το κάνατε για να βγει έξω;

Δημόπουλος: Εκείνη τη στιγμή δεν το σκέφτηκα καθόλου γιατί αν το είχα σκεφτεί θα το έκανα.

Εισαγγελέας: Εσείς είπατε ότι πετάξατε μια πέτρα μέσα. Το μέγεθος περίπου μπορείτε να μας πείτε; Μεγάλη; Μικρή;

Δημόπουλος: Όχι.

Εισαγγελέας: Αυτό έγινε μετά τον πυροσβεστήρα; Φαίνεται στο βίντεο να κρατάει τον πυροσβεστήρα, εσείς να κρατάτε την πέτρα και να του πέφτει ο πυροσβεστήρας.

Δημόπουλος: Του έπεσε ο πυροσβεστήρας; Δεν το είδα αυτό εγώ.

Εισαγγελέας: Γι' αυτό σας ρωτάω. Εσείς πετάξατε την πέτρα αφού άφησε τον πυροσβεστήρα;

Δημόπουλος: Δεν το πρόσεξα αν τον άφησε. Εγώ πέταξα την πέτρα για να σταματήσει να κάνει ζημιές στο μαγαζί για να τον φοβερίσω.

Εισαγγελέας: Αναφορικά με τη στιγμή που κρατάει τον πυροσβεστήρα, πριν ή μετά πετάξατε την πέτρα σας;

Δημόπουλος: Αυτή την λεπτομέρεια δεν τη θυμάμαι. Αυτό που δεν σας είπα είναι ότι κάποια στιγμή είχε ακουμπήσει τον πυροσβεστήρα κάτω και προσπάθησε να τον απασφαλίσει, αλλά δεν τα κατάφερε...

Εισαγγελέας: Το μαχαίρι που κράταγε, είτε τον είδατε να κρατάει το μαχαίρι... μετά πιάνοντας τον πυροσβεστήρα, άφησε το μαχαίρι;

Δημόπουλος: Ναι, εννοείται ότι το άφησε, δεν μπορεί να κρατήσει και τα δύο.

Εισαγγελέας: Όταν έσπαγε, τι έσπαγε με το μαχαίρι;

Δημόπουλος: Όχι, με τον πυροσβεστήρα έσπαγε, το μαχαίρι δεν σπάει.

Εισαγγελέας: Εκτός από εσάς πέταξαν άλλοι πέτρες;

Δημόπουλος: Όχι, όχι.

Εισαγγελέας: Δηλαδή ό,τι έσπασε έσπασε από τον Κωστόπουλο μέσα;

Δημόπουλος: Όλα αυτά τα έκανε ο Ζαχαρίας, αλλά δεν το υπολογίζω εδώ.

Εισαγγελέας: Τη μεγάλη τζαμαρία που έσπασε, ήταν μόνο από τις ενέργειες του Ζαχαρία Κωστόπουλου;

Δημόπουλος: [Παύση- γνέφει καταφατικά]. Ναι.

Εισαγγελέας: Δεν ξέρω αν ακούσατε εδώ, είπαν ότι πέταξαν τασάκια απ' έξω κι άλλοι.

Δημόπουλος: Παραμύθια. Εγώ δεν είδα κανένα τασάκι να πέταξε κάποιος. Αν έβλεπα θα σας το έλεγα. Πού να πετάξει;

Εισαγγελέας: Τώρα θυμάστε εσείς πόσες φορές κλωτσήσατε, είτε προς το τζάμι, είτε προς [...];

Δημόπουλος: Τρεις φορές. Αν θυμάμαι τρεις-τέσσερις, αλλά νομίζω ότι δεν πρέπει να τον χτύπησα σοβαρά.

Εισαγγελέας: Τα χτυπήματα δεν ήταν θανατηφόρα, αυτό είναι σίγουρο. Φαίνεται από το βίντεο ότι εσείς κλωτσάτε πέντε φορές και τον βρίσκουν στο κεφάλι τρεις.

Δημόπουλος: Και δεν είχα σκοπό να του κάνω κακό.

Εισαγγελέας: Τη μια φορά, μάλιστα, χτυπάτε από αριστερά το κεφάλι και βρίσκει κάτω. Εσείς τον χτυπάτε από αριστερά και το κεφάλι χτυπάει δεξιά στο πεζοδρόμιο.

Δημόπουλος: Δεν το θυμάμαι. Δεν μπορώ να το θυμηθώ. Εκείνη την ώρα δεν μπορούσα να δω κάτι τέτοιο.

Εισαγγελέας: Το βίντεο δεν το είδατε μετά εσείς;

Δημόπουλος: Το είδα.

Εισαγγελέας: Αυτό που σας λέω, δεν το διαπιστώνετε κι εσείς;

Δημόπουλος: Δεν το πρόσεξα καθόλου.

Εισαγγελέας: Τη στιγμή που πάει να βγει έξω, είδατε εσείς βιτρίνα να σπάει;

Δημόπουλος: Κάποια κομμάτια είδα, αλλά δεν ήμουν σε κατάσταση να τα παρατηρώ αυτά.

Εισαγγελέας: Μήπως είδατε και μετά; Αυτό που έπεσε από πάνω ήταν από την προσπάθεια του Κωστόπουλου να βγει; Από τις κλωτσιές τις δικές σας; Από τι ήταν;

Δημόπουλος: Δεν μπορώ να σας απαντήσω σε αυτό, δεν μπορώ να το σκεφτώ.

Εισαγγελέας: Εκείνη την ώρα μιλήσατε με τον κ. Χορταριά;

Δημόπουλος: Όχι, καμία επαφή. Τον είδα στο τμήμα της Κυψέλης.

Εισαγγελέας: Τον ρωτήσατε «γιατί ήρθες εσύ εκεί»; Εσείς είδατε το μαγαζί σας να σπάει και αντιδράσατε όπως αντιδράσατε. Τον ρωτήσατε «εσύ γιατί ήρθες»;

Δημόπουλος: Θα σας πω. Στο τμήμα μου δείξανε μια φωτό με έναν άνθρωπο και το βίντεο που κλωτσάει και ο Θανάσης και εγώ με την πλάτη του. Μου λένε «ποιος είναι αυτός», λέω «δεν ξέρω κάποιος περαστικός, κάποιος γείτονας, δεν ξέρω». Την άλλη μέρα μου δείξανε άλλη φωτογραφία με το πρόσωπό του. Λέω «αυτός είναι γείτονας και είναι εκεί και πίνει καφέ», δεν ήξερα το όνομά του. Μια άλλη μέρα ήρθε στο τμήμα της Κυψέλης, εγώ είχα μείνει ένα βράδυ. Το άλλο ή το παράλλο βράδυ ήρθε και τότε τα είπαμε από κοντά και συζητήσαμε. Δεν τον ήξερα από κοντά, τον έβλεπα μόνο να πίνει καφέ. Δεν ήξερα. Τι σημασία έχει αυτό τώρα;

Εισαγγελέας: Την ώρα που βγήκε έξω από την τζαμαρία ο Κωστόπουλος σε τι κατάσταση ήταν; Θυμάστε;

Δημόπουλος: Ποιος;

Εισαγγελέας: Ο Κωστόπουλος. Κινούνταν; Δεν κινούνταν; Φώναζε;

Δημόπουλος: Εντάξει ήταν, λειτουργούσε κανονικά.

Εισαγγελέας: Προσπαθούσε να βγει, τον τράβηξε ο συγκατηγορούμενός σας;

Δημόπουλος: Δεν το είδα εγώ αυτό.

Εισαγγελέας: Σας το λέω εγώ, Μιλούσε;

Δημόπουλος: Αν μιλούσε; Όχι, άκουσα κάτι ασυνάρτητα, αλλά ήταν δεμένο το κεφάλι του.

Εισαγγελέας: Μετα έγινε αυτό. Τη στιγμή που τον τράβηξε έξω ο διασώστης που ήρθε εδώ είπε ότι ήταν αναίσθητος.

Δημόπουλος: Ναι, εντάξει ήταν. Όχι δεν κουνιόταν, δεν το πρόσεξα εξώ, γιατί το μυαλό μου ήταν... λεπτομέρειες δεν θυμάμαι...

Εισαγγελέας: Ήταν χωρίς σφυγμό και χωρίς πίεση έχει πει.

Αναγνωστόπουλος: Δεν τα έχει πει αυτά, να ανατρέξουμε αν θέλετε...

Εισαγγελέας: Εντάξει!

Πρόεδρος: Αν δεν θέλετε να συμπληρώσετε κάτι άλλο μπορείτε να καθίσετε.

Δημόπουλος: Είμαι συγκλονισμένος κι εγώ και η οικογένειά μου. [γυρνάει προς τα πίσω] και η οικογένεια του Κωστόπουλου που έχασε το παιδί της, λυπάμαι πάρα πολύ.

Πρόεδρος: Τώρα αυτό το περιστατικό στην οικογένεια έχει κάποιες συνέπειες; Το κατάστημα το κλείσατε;

Δημόπουλος: Ήταν να το αναλάβει ο γιος μου, ο Σταμάτης, δουλεύει τώρα σε ένα εργοστάσιο στη Μεταμόρφωση.

Πρόεδρος: Δεν είχατε κι ένα κατάστημα στο Χαλάνδρι;

Δημόπουλος: Το έχει ο άλλος μου γιος.

Πρόεδρος: Και αυτό το έχει ο γιος που δουλεύει σε ένα εργοστάσιο...

Δημόπουλος: Ναι, είναι υπάλληλος.

Πρόεδρος: Και η κόρη σας;

Δημόπουλος: Είναι παντρεμένη με παιδί, αν δείτε τη σύζυγό μου τώρα πώς είναι...

Πρόεδρος: Πόσων ετών είναι η συζυγός σας;

Δημόπουλος: 77. Τρία χρόνια διαφορά, 51 χρόνια μαζί.

Πρόεδρος: Μάλιστα.

Δημόπουλος: Της έχει στοιχίσει πολύ, ούτε χαμογελάει, ούτε σκάει το χειλάκι της. Εσείς οι γυναίκες το καταλαβαίνετε αυτό.

Πρόεδρος: Μπορείτε να καθίσετε. Ελάτε κι εσείς, κύριε κατηγορούμενε.

Αθανάσιος Χορταριάς

Χορταριάς: Στο σεβαστό δικαστήριο, να σας πω και εγώ λίγο. Γεννήθηκα το 1963, από 19 χρονών είμαι στη βιοπάλη. Σπούδαζα στα [...] λογιστών, και στην πορεία ο πατέρας μου είχε ένα μαγαζί στη Μενάνδρου. Μετά συνταξιοδοτήθηκε. Μέχρι το 2001, και όσο μπορούσα να δουλεύω σαν βιοτέχνης και σαν κλωστοϋφαντουργός, δούλευα από το πρωί μέχρι το βράδυ. Το μόνο πράγμα που

έκανα, σε μικρή ηλικία, γνώρισα τη σύζυγό μου, εγώ 21, εκείνη 20, στα 27 παντρεύτηκα, έκανα δύο παιδιά.

Το 2001 έκλεισα τη βιοτεχνία και άνοιξα ένα γραφείο μεσιτικό.

Πρόεδρος: Πού;

Χορταριάς: Στη Γλάδστωνος. Είναι πραγματικά πάρα πολύ θλιβερό και οδυνηρό αυτό που έγινε εκείνη την ημέρα. Εάν πραγματικά γνώριζα ποια θα ήταν η εξέλιξη, δεν υπήρχε περίπτωση να ανακατευόμουν. Ανακατεύτηκα για καλό, όχι για κακό. Όπως σας είπε ο Π.Ν. στην κατάθεσή του, ήμουν στη γειτονιά εκείνη την ημέρα. Τον κύριο Δημόπουλο τον γνώριζα μόνο εξ όψεως, ήξερα μόνο ότι είναι ιδιοκτήτης του κοσμηματοπωλείου.

Δεν ανακατεύτηκα ούτε για να βοηθήσω τον κύριο Δημόπουλο, ούτε για να προστατέψω μια ληστεία. Θέλω να το ξεκαθαρίσω αυτό. Την ώρα που καθόταν ο κ. Παγώνας στο τραπέζι, ακούμε έναν εκκωφαντικό θόρυβο, από την τζαμαρία τον ακούμε και βλέπουμε κόσμο να συγκεντρώνεται σε μικρή απόσταση, 10 μέτρα περίπου.

Πρόεδρος: Ακούτε εκκωφαντικό θόρυβο και σπάσιμο τζαμιών;

Χορταριάς: Ναι, πρώτα τον θόρυβο και μετά σπάσιμο τζαμιών.

Πρόεδρος: Είχατε εκεί που καθόσασταν θέα; Οπτική εικόνα; Εκτός από το ότι ακούτε.

Χορταριάς: Εάν επικεντρώσεις το βλέμμα, βλέπεις, αλλά δεν είχα δώσει καμία σημασία μέχρι που άκουσα τον θόρυβο και βλέπουμε κόσμο συγκεντρωμένο. Σηκωνόμαστε να δούμε τι γίνεται. Το σημείο στο οποίο φτάνω είναι σπασμένη η τζαμαρία και εσωτερικά και εξωτερικά. Βλέπω τον Ζαχαρία Κωστόπουλο να κάνει κάτι αλλοπρόσβαλλες κινήσεις.

Πρόεδρος: Μισό λεπτό, θέλω να μας πείτε πιο σημείο ήταν σπασμένο, ποιο δεν ήταν, λεπτομερώς τι είδατε.

Χορταριάς: Θυμάμαι την εξωτερική βιτρίνα και την πάνω βιτρίνα. Βλέπω ένα κομμάτι του εξωτερικού τζαμιού σπασμένο.

Πρόεδρος: Σε ποιο σημείο;

Χορταριάς: Στο κέντρο περίπου.

Πρόεδρος: Έλεγε μεγάλο κομμάτι;

Χορταριάς: Τόσο [δείχνει].

Πρόεδρος: Δηλαδή μια διάμετρος πόσο; Ένα μέτρο;

Χορταριάς: Είναι ένα μέτρο, μπορεί και παραπάνω. Εγώ πάντως τη θυμάμαι τη τζαμαρία σχεδόν σπασμένη. Και η πίσω τζαμαρία κι αυτή ήταν σπασμένη. Και μάλιστα βλέπω τον Κωστόπουλο να πετάει κοσμήματα. Κάποια στιγμή βλέπω αυτό που είπε και ο Δημόπουλος, ότι έπιανε την ταμειακή και την χτυπάει. Με το που είδαμε με τον κύριο Π.Ν, το πρώτο πράγμα που ρωτάω είναι «τι γίνεται;» και μου λένε «ληστεία» και λέω «έχει ειδοποιήσει κανείς την αστυνομία;». «Ναι», μου λένε. Και εκείνη την ώρα ακούω μια κοπέλα να μιλάει στο τηλέφωνο με την αστυνομία και να λέει

πως γίνεται ληστεία. Βλέπω τον Ζαχαρία Κωστόπουλο σε μια αλλοπρόσαλλη κατάσταση να πετάει πράγματα, να παίρνει την ταμειακή, να τη πετάει, να ψάχνει να βρει τι είχε μέσα. Κάποια στιγμή, γυρνάει προς τη τζαμαρία και πιάνει με το ένα του χέρι, που ήταν γυμνό, και τα τράβαγε [τα κοσμήματά], γιατί πιθανολόγησε ότι θα μπορούσε να φύγει από την επάνω τζαμαρία.

Μετά τον βλέπω που παίρνει τον πυροσβεστήρα και προσπαθεί να ανοίξει την πόρτα. Μετά πηγαίνει στην από κάτω βιτρίνα, ανοίγει το συρτάρι και προσπαθεί να περάσει.

Πρόεδρος: Η οποία κάτω βιτρίνα πώς ήταν όταν πάει να περάσει;

Χορταριάς: Δεν είχε κάποια ζημιά. Ανοίγει τη συρταρωτή την πόρτα και είναι η στιγμή που βλέπω το μαχαίρι στο αριστερό χέρι, και προς στιγμήν σκέφτηκα να φύγω, και κείνη τη στιγμή βλέπω τον Ζαχαρία Κωστόπουλο να βαράει με το κεφάλι του την τζαμαρία. Η αντίδραση μου ήταν για καλό γιατί σκέφτηκα ότι είναι αποφασισμένος να περάσει μέσα από τα τζάμια [...] εγώ ενεργούσα πάνω δεξιά.

Πρόεδρος: Στην κάτω ή στην επάνω;

Χορταριάς: Στην κάτω, έχει χτυπήσει ο Κωστόπουλος με το κεφάλι του, την έχει ραγίσει και ετοιμάζεται για τη δεύτερη κουτουλιά. Εκείνη τη στιγμή η αντίδρασή μου ήταν στιγμιαία για να μην περάσει από μέσα, και σπάζω την τζαμαρία πάνω δεξιά στην κάτω βιτρίνα για να του απελευθερώσω την έξοδο και να βγει έξω.

Πρόεδρος: Το κάτω μέρος πάνω δεξιά, αυτό λέτε;

Χορταριάς: Μάλιστα και φυσικά έχει το μαχαίρι στα χέρια του.

Πρόεδρος: Εκείνος όταν βλέπει που λέτε...

Χορταριάς: Τραβιέται προς τα πίσω. Με το που τραβιέται προς τα πίσω φυσικά κρατάει το μαχαίρι και φυσικά φοβάμαι.

Πρόεδρος: Στο δεξί χέρι;

Χορταριάς: Στο αριστερό. Κλωτσάω στον αέρα και του φωνάζω «κάτσε μέσα» και εκείνη η στιγμή δεν είναι ήρεμη. Γιατί προσπαθώ να κάνω κάτι για καλό αλλά φοβάμαι κιόλας. Αυτή η στιγμή είναι έντεκα δευτερόλεπτα.

Πρόεδρος: Την έχει καταγράψει όμως το βίντεο;

Χορταριάς: Βγάζοντας το κεφάλι ο Κωστόπουλος προς τα έξω, τον πετυχαίνω εγώ με την κλωτσιά, αλλά σε καμία περίπτωση δεν ήθελα να του κάνω κακό, αυτή η κλωτσιά δεν είχε δύναμη να του κάνει κακό και όπως έχει αποδειχθεί δεν του έκανε κακό.

Πρόεδρος: Δηλαδή με τα πόδια σας σπάσατε το τζάμι;

Χορταριάς: Εγώ με τα πόδια μου έσπασα την κάτω τζαμαρία. Πρώτον για να τον αποτρέψω να βγει και για να μην κάνει κανένα κακό, εκεί μπορεί να τον βρήκε μία, όταν με γυμνά χέρια πιάνει τα τζάμια και τα τραβάει, όταν χτυπάει με το κεφάλι του την τζαμαρία και δεν καταλαβαίνει τον πόνο, όπως καταλαβαίνετε είναι μια κατάσταση δύσκολη. Παρ' όλα αυτά δεν συνεχίζω, τον τραβάω

από την μπλούζα προς τα έξω, τον κρατάω από τον καρπό, του τραβάω ένα ένα τα δάχτυλα και του το παίρνω το μαχαίρι. Σηκώνομαι και πετάω το μαχαίρι μέσα στο κοσμηματοπωλείο για λόγους ασφαλείας. Είναι ένα μαχαίρι να βρίσκεται μέσα στο χώρο, γιατί είναι όπλο το μαχαίρι. Εδώ λίγο θα ήθελα να σταθώ στο σημείο του μαχαιριού πριν συνεχίσω.

Στο βούλευμα διάβασα ότι «κρατούσε το μαχαίρι ασυναίσθητα». Είναι μια πρόταση που ο κ. εισαγγελέας υιοθέτησε ασυναίσθητα. Εγώ σαν πολίτης όλα μου τα χρόνια ξέρω ότι το μαχαίρι είναι όπλο και όταν σε πιάσουν να το έχεις στο ντουλαπάκι σου σε πάνε αυτόφωρο. Σε ένα περιστατικό που έχουμε μια ληστεία που είναι ένα βίαιο περιστατικό, ο βίαιος είναι ο Ζαχαρίας Κωστόπουλος, κρατάει ένα μαχαίρι τη στιγμή της σύλληψης. Εγώ πώς μπορώ να αντιληφθώ ότι εκείνη τη στιγμή που γίνεται μια ληστεία ο Κωστόπουλος κρατάει ασυναίσθητα το μαχαίρι; Δεν μπορώ να το αντιληφθώ. Σταματώ, ούτε ασχολούμαι με τον Κωστόπουλο, ούτε τίποτα. Έρχεται ο ΕΚΑΒίτης, μετά από λίγο, ξαφνικά δίνει μια κλωτσιά στη βιτρίνα, παίρνει ένα κομμάτι γυαλί.

Πρόεδρος: Σε ποιο σημείο ακριβώς;

Χορταριάς: Ήταν η βιτρίνα η κάτω. Όχι αυτή που έσπασε, εκείνη που δεν είχε σπάσει ακόμα. Παίρνει ένα γυαλί σαράντα πόντους και πηγαίνει να καρφώσει τον διασώστη. Πετιέται πίσω ο διασώστης και εκείνη την ώρα ταυτόχρονα είχε έρθει και η αστυνομία, που στην αρχή δεν τον πειράζει γιατί αφήνει τον διασώστη να κάνει την περίδεση. Τότε ο Κωστόπουλος έκανε μια προς το πλήθος, μετά απευθύνεται προς τους αστυνομικούς και οι αστυνομικοί φοβήθηκαν και εκείνοι, έκαναν πίσω εν τω μεταξύ. Είχαμε και άλλη αστυνομία που ήρθε. Όπως κράταγε το τζάμι μετά βλέπανε έναν αστυνομικό με πτυσσόμενο γκλοπ που του χτυπάει το χέρι για να του φύγει το τζάμι. Το κράταγε κι αυτό πολύ δυνατά. Δεν του φεύγει το τζάμι. Βλεπω τον Ζαχαρία Κωστόπουλο να κάνει μια κίνηση με το τζάμι προς το λαιμό του και εκεί θεώρησα ότι έκανε μια κίνηση για να αυτοκτονήσει και εκεί φωνάζανε όλοι «μην το κάνεις, μην το κάνεις!».

Πετάει κάτω το γκλοπ ο αστυνομικός, τον πιάνει από πίσω με τα δυό χέρια και του φωνάζει «μην το κάνεις!». Εκείνη την ώρα είχαν κάνει μια περίμετρο οι αστυνομικοί και άρχισαν να μας διώχνουν. Δεν είδα τη σύλληψη, δεν είδα τη συνέχεια. Όταν αργότερα έμαθα ότι ο Ζαχαρίας Κωστόπουλος πέθανε, πραγματικά σοκαρίστηκα.

Πρόεδρος: Πότε το μάθατε; Τι ώρα;

Χορταριάς: Πεντέμιση-έξι. Σοκαρίστηκα. Κατ' αρχάς δεν ήξερα ποιος ήταν ο δράστης. Πραγματικά στεναχωρήθηκα, με το που το έμαθα μετάνιωσα που ανακατεύτηκα. Φοβήθηκα ότι θα βρεθώ μπλεγμένος και, από την άλλη, δεν περίμενα ότι θα βρεθώ μπλεγμένος.

Πρόεδρος: Λέτε από την άλλη φοβηθήκατε και από την άλλη δεν περιμένατε;

Χορταριάς: Όχι, δεν το είπα αυτό.

Πρόεδρος: Αυτό δεν είπατε τώρα;

Χορταριάς: Όχι δεν φοβήθηκα. Και σας λέω ότι μου έμεινε η εντύπωση ότι αυτός έχει αυτοκτονήσει και πιστεύα ότι μπήκε το τζάμι στο λαιμό του. Την επόμενη μέρα, το Σάββατο, είδα τις διαστάσεις που πήρε το θέμα, και τι έλεγαν και τι έγραφαν, και το ποιος ήταν ο άνθρωπος που

πέθανε. Έμαθα ότι είναι στην αναζήτηση, υπήρχε ένα περιστατικό με την κόρη μου - σας το είπε η σύζυγός μου - και ήμουν αποφασισμένος να πάω στην αστυνομία την Δευτέρα. Και μάλιστα μπορεί να σας το επιβεβαιώσει και ο κύριος Αναγνωστόπουλος, γιατί πήρα το τηλέφωνό του και του είπα «εγώ μετά το μεσημέρι θα είμαι στην αστυνομία». Δεν είχε βγει ένταλμα, γιατί ακόμα δεν είχε γίνει ταυτοποίηση. Όταν πήρα τηλεφωνο στην αστυνομία και τους είπα ότι είμαι αυτός και έρχομαι στο τμήμα, όταν πήγα, μου είπαν «περίμενε να φτιάξουμε το ένταλμα σύλληψης και θα πρέπει να γίνει η διαδικασία σύλληψης» γι' αυτό γράφει μέσα ότι «προσήλθα εκουσίως», δεν έχω προσπαθήσει να αποφύγω τίποτα.

Πρόεδρος: Όπως βλέπετε τα γεγονότα εκ των υστέρων, ενεργήσατε σωστά;

Χορταριάς: Κυρία πρόεδρε, εκ των υστέρων, δεν θα ανακατευόμουν καθόλου. Εγώ πήγα για καλό, όχι για κακό, και δεν περίμενα το κακό που θα γίνει. Και το κακό αυτό με έχει συγκλονίσει και είναι μεγάλη απώλεια. Καταλαβαίνω και τους γονείς, και τα αδέρφια, και τους φίλους. Αυτό που θέλω να καταλάβουν αυτοί οι άνθρωποι είναι ότι για αυτόν τον θάνατο δεν φταίω εγώ. Η ελάχιστη δράση μου ήταν μια δράση αντίδρασης, σε ένα στιγμιαίο περιστατικό που είχε μια κακή εξέλιξη. Εγώ πήγα για καλό. Βέβαια η εξέλιξη ήταν κάκιση.

Πρόεδρος: Ήσασταν σίγουρος ότι το κεφάλι του θα σπάσει τη βιτρίνα;

Χορταριάς: 100%. Καταρχάς φαίνεται όλη η πρόσληψη, φαίνεται ότι είναι ένας άνθρωπος που ξέρει ότι θα συλληφθεί και θέλει να διαφύγει.

Πρόεδρος: Ναι, αλλά εσείς κύριε Χορταριά, δεν είναι δικό σας το κατάστημα για να υπάρχει ένας συναισθηματικός παράγοντας, όπως μπορεί να επικαλεστεί ο πρώτος κατηγορούμενος. Εσείς είσαστε ένας τρίτος [...]

Χορταριάς: Συμφωνώ μαζί σας, αλλά εγώ πάω να βοηθήσω τον Κωστόπουλο την ώρα που περνάει το κεφάλι του από τη τζαμαρία να μη κόψει το λαιμό του.

Πρόεδρος: Ναι, αλλά πάτε και χτυπάτε με τα πόδια, που μπορεί να γίνει εξίσου [...] λέτε ότι αποτραβήχτηκε, όμως δεν ξέρετε ότι εφόσον είδατε ότι ο άνθρωπος δεν λειτούργουσε με λογικά κριτήρια, μπορούσατε, την ώρα εσείς που πάτε και κλωτσάτε, μπορεί να γινόταν περισσότερο κακό, να ανοίξει η τζαμαρία και να σκοτωνόταν ακαριαία;

Χορταριάς: Ήμουν σίγουρος ότι τα τζάμια θα πέσουν προς τα κάτω.

Πρόεδρος: Αφού στο βίντεο φαίνεται ότι χτυπάτε με τα πόδι και καταρρέει όλο εκείνο το πράγμα.

Χορταριάς: Όταν χτυπάω, χτυπάω πάνω δεξιά και ο Κωστόπουλος τραβιέται προς τα πίσω.

Πρόεδρος: Μπορεί να γινόταν το κακό από τα τζάμια. Αυτό το σκεφτήκατε;

Χορταριάς: Εκ των υστέρων και εκ του αποτελέσματος.

Πρόεδρος: Γιατί δεν απευθυνθήκατε στον καταστηματάρχη; Δεν είχατε τη δύναμη να πάρετε το μαχαίρι από τα χέρια του;

Χορταριάς: Κυρία πρόεδρε, ήμουν συγκεντρωμένος στο περιστατικό και δεν άκουσα καν τον κύριο Δημόπουλο.

Πρόεδρος: Δεν ακούσατε τον άνθρωπο, τον κύριο Κ.Φ. που έλεγε «φτάνει, θα τον σκοτώσετε τον άνθρωπο»;

Χορταριάς: Ο κύριος Κ.Φ. ήταν η παρέμβαση του στον Δημόπουλο, όταν εγώ είχα αποπλίσσει τον Κωστόπουλο.

Πρόεδρος: Εσείς έξω πού τον χτυπήσατε, αφού τον βγάλατε; Εσείς τον βγάλατε, είπατε.

Χορταριάς: Την ώρα που του φωνάζω «κάτσε μέσα» και χτυπάω στον αέρα, βγάζει το κεφάλι του για να βγει, τρώει τη μία κλωτσιά.

Πρόεδρος: Πού δέχτηκε την κλωτσιά;

Χορταριάς: Εδώ στη μύτη, και με το πλάι. Και υπάρχει θεμα συνείδησης. Έπρεπε να είμαι σίγουρος εγώ για να κάθομαι ενώπιον σας και να λέω ότι είμαι αθώος.

Πρόεδρος: Τον χτυπήσατε στη μύτη, λέτε [...] πολύ καλά ενεργήσατε εκεί και πήρατε το μαχαίρι από τα χέρια του.

Χορταριάς: Εγώ είμαι άοπλος.

Πρόεδρος: Ναι, αλλά κι αυτός έρπει για να βγει έξω. Τι δύναμη έχει για να κάνει με το μαχαίρι και τι;

Χορταριάς: Μία εβδομάδα μετά ένας τοξικομανής μπήκε σε ένα μαγαζί να το ληστέψει. Ο 24χρονος γιος του ιδιοκτήτη του κοσμηματοπωλείου μπήκε μπροστά να προστατέψει τον πατέρα του και έφαγε τη μαχαίριά. Μαχαίρι ακίνδυνο δεν υπάρχει.

Πρόεδρος: Κανείς δεν είπε ότι υπάρχει μαχαίρι ακίνδυνο, αλλά η θέση του θανόντος ήταν δύσκολη για να το χρησιμοποιήσει. Δεν είχε χώρο να βγει, εσείς είστε έξω. Μέχρι να βρεθεί στη θέση να το χρησιμοποιήσει υπάρχουν διαδοχικές κινήσεις και αυτό αποδεικνύεται από το ότι τελικώς τον αποπλίσσατε.

Χορταριάς: Ναι, γιατί ήταν η στιγμή. Αν ο Ζαχαρίας Κωστόπουλος είχε σηκωθεί όρθιος με το μαχαίρι, θα μπορούσε να γίνει κακό και το γεγονός ότι η πρόβλεψή μου ήταν σωστή αποδεικνύεται αμέσως αργότερα όταν πήρε το τζάμι και πήγε να επιτεθεί.

Πρόεδρος: Το ερώτημα είναι ότι αυτές οι κλωτσιές που δίνατε, δεν υπήρχε κίνδυνος να χτυπήσει στο κεφάλι;

Χορταριάς: Θα υπήρχε κίνδυνος αν χτύπαγε την τζαμαρία στο κέντρο, στη μέση. Εγώ είχα την εντύπωση ότι θα πάει προς τα κάτω.

Πρόεδρος: Ναι, αλλά δεν ξέρουμε πού θα πάνε τα τζάμια.

Χορταριάς: Με το που κατεβάζω την τζαμαρία πηγαίνει πιο πίσω και δεν τον έχει χτυπήσει κανένας.

Πρόεδρος: Πριν όμως είχε δημιουργήσει με το κεφάλι του άνοιγμα;

Χορταριάς: Είχε δημιουργήσει.

Πρόεδρος: Εκεί που τον χτυπάτε, δεν τον χτυπάτε και στο κεφάλι;

Χορταριάς: Στην τζαμαρία όχι. Το κεφάλι του το πετυχαίνω όταν βγάζει το κεφάλι του από την τζαμαρία.

Πρόεδρος: Όταν βγήκε και ήταν κάτω μπροστά στην τζαμαρία ξαπλωμένος, τον χτυπήσατε; Εκεί στα πόδια;

Χορταριάς: Όχι. Μόλις πήρα εγώ το μαχαίρι σταμάτησα την οποιαδήποτε κουβέντα. Εντωμεταξύ ούτε κουβέντες έχω πει, ούτε βρισιές, ούτε τίποτα.

Πρόεδρος: Εσείς έχετε κάνει μαθήματα άμυνας;

Χορταριάς: [Παύση] Τίποτα ιδιαίτερο...

Πρόεδρος: Γιατί ο κύριος Κ.Φ. είπε ότι ο ένας χτυπούσε άτσαλα και ο άλλος χτυπούσε με κίνηση που ήξερε τι έκανε.

Χορταριάς: Εμένα έχει περιγράψει και αυτό έχει να κάνει με την πρόσληψη που έχει ότι εγώ ήθελα να του κάνω κακό.

Πρόεδρος: Εσείς έχετε κάνει μαθήματα;

Χορταριάς: Όχι, γι' αυτό και φοβόμουν και έκανα ό,τι έκανα με τη μεγαλύτερη προσοχή που μπορούσα.

Εισαγγελέας: Ο κύριος Δημόπουλος είδε το μαγαζί του να σπάει και αντέδρασε όπως αντέδρασε. Για εσάς τι ήταν αυτό που σας έκανε να αντιδράσετε έτσι;

Χορταριάς: Κύριε εισαγγελέα, να πω το ένστικτο του αλτρουισμού; Γιατί εγώ πήγα να βοηθήσω, πήγα για καλό...

[Γέλια και αντιδράσεις από το κοινό].

Γιατί εγώ είδα τον Ζαχαρία να πάει να περάσει την τζαμαρία με το κεφάλι του και γι' αυτό το λόγο το έκανα αυτό. Από εκεί και πέρα, όμως, είδα το μαχαίρι και το φοβάμαι το μαχαίρι. Και παίρνω το μαχαίρι και σταματάω. Και μέχρι εκεί.

Εισαγγελέας: Αυτό που είπατε ότι του είπατε «κάτσε μέσα», ακούγεται στο βίντεο; Γιατί εγώ δεν το άκουσα.

Χορταριάς: Το βίντεο, νομίζω, τραβιέται από τον Βενέτη απέναντι, δεν ξέρω τι ικανότητα ήχου είχε.

Εισαγγελέας: Θα το ξαναδώ το βίντεο. Εγώ βλέπω να κλωτσάτε εννιά φορές και οι πέντε να πετυχαίνουν τον Κωστόπουλο στο κεφάλι.

Χορταριάς: Όχι, οι δύο μαζί μου και ήταν στον αέρα και δεν είχαν καμία δύναμη να του κάνουν κακό...

Εισαγγελέας: Οι εννιά; Εννιά κλωτσιές υπάρχουν, έτσι δεν είναι;

Χορταριάς: Ή εννιά ή επτά, αλλά μπορείτε να το δείτε. Και μάλιστα στο στικάκι που σας έχω δώσει υπάρχει και σε καλύτερη ανάλυση.

Εισαγγελέας: Ναι, θα το ξαναδώ. Πριν από αυτό, είδατε να πιάνει το λαιμό του;

Χορταριάς: Την ώρα που είναι ο διασώστης από πάνω τον είδα να πιάνει το λαιμό του και αναρωτήθηκα αν είχε χτυπήσει και δεν είδα απολύτως τίποτα.

Εισαγγελέας: Τον λαιμό τον πιάνει σαν να μην μπορεί να αναπνεύσει;

Χορταριάς: Τον πιάνει έτσι [δείχνει], σκέφτηκα ότι θα είχε χτυπήσει...

Εισαγγελέας: Τον κόσμο να σας φωνάζει «σταματήστε!» τον ακούσατε;

Χορταριάς: Δεν υπήρχε κάτι τέτοιο. Κανένας δεν φώναξε τίποτα, εκτός από έναν, τον Κ.Φ.

Εισαγγελέας: Την κυρία μάρτυρα εδώ τη θυμάστε;

Χορταριάς: Δεν θέλω να σχολιάσω. Ήταν αναξιόπιστη.

Εισαγγελέας: Στο βίντεο φαίνεται;

Χορταριάς: Όχι, μπορεί να φαίνεται μετά, μπορεί κατόπιν εορτής, όπως και ο κ. Κ.Φ. είναι αναξιόπιστος.

Εισαγγελέας: Τον θυμάστε εσείς τον κ. Κ.Φ.;

Χορταριάς: Μετά τον θυμάμαι, ναι, να μιλάει με τον κύριο Δημόπουλο και είδα τις κινήσεις σαν να τσακώνονταν [...] Είμαι στη διάθεσή σας να με ρωτήσετε ό,τι θέλετε.

Πρόεδρος: Περιμένε να ολοκληρώσει ο κύριος εισαγγελέας...

Εισαγγελέας: Τον συγκατηγορούμενό σας τον είδατε να πετάει πέτρα;

Χορταριάς: Δεν το θυμάμαι, ίσως πήγα πιο μετά αλλά δεν το θυμάμαι. Ήμουν πολύ επικεντρωμένος στο τι κάνει ο Κωστόπουλος. Φυσικά κανένας μας δεν ήξερε ποιος είναι ο κ. Κωστόπουλος και δεν έχει καμία σχέση το περιστατικό με αυτά που ακούστηκαν. Δεν είχε πέσει ποτέ στην αντίληψή μου κανένα δημοσίευμα...

Εισαγγελέας: Καλά αυτό...

Πρόεδρος: Είπατε ότι εσείς δύο αντιληφθήκατε από τα χτυπήματα. Το ένα στη μύτη και το άλλο;

Χορταριάς: Και τα δύο εκεί. Που εκεί είμαι σίγουρος ότι δεν μπορώ να του κάνω κακό. Το πολύ πολύ να του έσπαγα τη μύτη.

Πρόεδρος: Όταν είδαμε το βίντεο, που θα ξαναδούμε, όταν είδαμε τα χτυπήματα ακούμε και φωνές γυναικείες να λένε «Ιιιιι!». Ακούμε τον κόσμο να αντιδρά.

Χορταριάς: Πότε ακούγεται το «Ιιιιι»; Την ώρα που πάει και βαράει την τζαμαρία με το κεφάλι του ο Κωστόπουλος για να τη σπάσει;

Πρόεδρος: Και μετά, την ώρα που γίνονται οι κλωτσιές και τα χτυπήματα, ακούγεται ο κόσμος να τρομάζει.

Χορταριάς: Κυρία πρόεδρε, είναι ένα βίαιο περιστατικό, δεν είναι ένα απλό περιστατικό.

Πρόεδρος: Εσείς τα ακούγατε αυτά;

Χορταριάς: Όχι, ούτε τον κ. Δημόπουλο δεν άκουγα.

Πρόεδρος: Αυτή η εκτίμησή σας ότι μπορεί να τραυματιστεί με το σπάσιμο της τζαμαρίας ήταν σωστή εκείνη τη στιγμή;

Χορταριάς: Για μένα ήτανε σωστή. Όταν βλέπω έναν άνθρωπο που πιθανολογώ ότι είναι υπό την επήρεια, να κάνει ό,τι κάνει, να πιάνει με γυμνά χέρια την τζαμαρία και πάει και βαραί με το κεφάλι του στη τζαμαρία;

Νίκος Κωστόπουλος [παρεμβαίνει]: Και γιατί έγραψες ότι αυτοκτόνησε; Κάθαρμα. Στο διάολο!

Πρόεδρος: Περάστε έξω, σας παρακαλώ, τι να πει κανείς! Εδώ όποιος νιώθει ότι δεν μπορεί να συγκρατηθεί να βγει έξω, διασπάται και η προσοχή μας, άνθρωποι είμαστε κι εμείς...

Κοινό: Κι εμείς άνθρωποι είμαστε!

Πρόεδρος: Δεν είστε εδώ να κρίνετε εσείς.

Πρόεδρος: [προς τον κατηγορούμενο] Λοιπόν, εσείς πρέπει να διατηρήσετε την ψυχραιμία σας εκείνη τη στιγμή.

Χορταριάς: Είμαι ψυχραιμος, σας λέω πήγα για καλό, δεν πήγα για κακό. Γιατί χτυπάει με το κεφάλι τη τζαμαρία; Γιατί δεν έχει συναίσθηση του πόνου.

Πρόεδρος: Ασφαλώς, αυτό είναι εύκολο να το καταλάβουμε. Εδώ όμως, για να ολοκληρώσουμε, επειδή έχουν ακουστεί κάποια πράγματα για την προσωπικότητά σας σε σχέση με τον πρώην δήμαρχο και τις αναρτήσεις σας.

Χορταριάς: Θα τοποθετηθώ, γιατί ήρθαν και άνθρωποι να καταθέσουν για την προσωπικότητά μου που με ξέρουν 40 χρόνια.

Εισαγγελέας: Εσείς βλέποντας το μαχαίρι, τι φοβηθήκατε;

Χορταριάς: Σας είπα, το μαχαίρι.

Εισαγγελέας: Και γιατί δε φύγατε;

Χορταριάς: Θα μπορούσα να φύγω. Πήγα για καλό, όχι για κακό. Να τοποθετηθώ για τον κύριο Μπουτάρη: Αυτό καταρχάς το ποστ ήταν κάποιους μήνες πριν και ήταν τη μέρα που ήταν η επέτειος της γενοκτονίας των ποντίων.

Πρόεδρος: Δηλαδή τέτοιος καιρός;

Χορταριάς: Όχι, Μάιος ήταν. Αυτό το ποστ δεν το είχα φτιάξει εγώ, αυτό ήταν μια αντίδραση των ποντίων, επειδή ο Μπουτάρης είχε πει «χέστηκα πόσους πόντιους είχε σκοτώσει ο Κεμάλ». Εγώ εκείνη την ημέρα ήμουν με έναν πόντιο.

Πρόεδρος: Δηλαδή ανήμερα της γενοκτονίας των ποντίων έκανε αυτή τη δήλωση;

Χορταριάς: Τον προπηλακίσαν οι πόντιοι και ένας πόντιος φίλος μου το είχε ανεβάσει και μου λέει «έχεις facebook, twitter, να το αναπαράξεις και συ;» και έτσι έγινε. Στην πορεία -καταρχάς δεν συμφωνώ, και λάθος μου- στην πορεία ο κύριος Μπουτάρης είπε συγγνώμη για τη δήλωσή του, κι εγώ ζητάω συγγνώμη από τον κύριο Μπουτάρη για την ανάρτηση.

Πρόεδρος: Δηλαδή δεν έχετε λάβει μέρος σε κανένα άλλο ποστ, ή κάτι τέτοιο;

Χορταριάς: Όχι, από το '12 εως το '15 ήμουν στο πατριωτικό μέτωπο, δεν έχει σχέση με το εθνικιστικό. Έχει να κάνει με την αγάπη για την πατρίδα, και ούτε αριστερά, ούτε δεξιά. Είχε να κάνει με το συναίσθημα της αγάπης για την πατρίδα, που είναι πατριωτισμός, και από εκεί αποχώρησα γιατί είχα κάποιες διαφωνίες -αν θέλετε να τις ακούσετε- και πολιτική άποψη έχω και θέση.

Πρόεδρος: Άλλο ερευνούμε εδώ, όχι τις πολιτικές πεποιθήσεις. Την προσωπικότητα στα πλαίσια που σχετίζονται με το συμβάν.

Χορταριάς: Το μοναδικό πράγμα που σχετίζεται και ήταν απίστευτα δόλιο ήταν αυτό με την κυρία Φράγκου. Και είναι απίστευτα δόλιο που μου έκανε μήνυση ότι την χτύπησα. Της έκανα μήνυση για ψευδή καταμήνυση, έγινε το δικαστήριο στις 6 Απριλίου, αθώωθηκα πανηγυρικά και δεν ήμουν στην αίθουσα, γιατί είχαν μαζέψει 20 άτομα εκεί να μου επιτεθούν. Θέλω να προσθέσω το εξής: να παρακαλέσω το δικαστήριό σας να με κρίνει με βάση τα πραγματικά στοιχεία. Η αδικία η δική μου δεν είναι δικαιοσύνη για κανέναν, κυρία πρόεδρε.

Εισαγγελέας: Να διακόψουμε για την πρότασή μου.

Πρόεδρος: Ναι, θα διακόψουμε για επόμενη συνεδρίαση.

Γλύκας: Και το ζήτημα των πρακτικών, κυρία πρόεδρε...

Πρόεδρος: Το είχατε προτείνει κύριε εισαγγελέα εσείς. Το δικαστήριο διατάσσει τη χορήγηση αντιγράφων, πρακτικών στους διαδίκους.

Γλύκας: Θα είναι εφικτό σε δυο μέρες;

Πρόεδρος: Σε στικάκι θα το πάρετε.

Γραμματέας: Σε στικάκι, γιατί δεν υπάρχει ούτε toner, ούτε χαρτί.

Πρόεδρος: Και διακόπτουμε για επόμενη δικάσιμο στις 30/5, αίθουσα Δ120Α, στον 6ο όροφο.

Το δικαστήριο διέκοψε στις 11:29 για την επόμενη δικάσιμο, 30 Μαΐου 2024.

Η έδρα διέκοψε στις ...:... για την επόμενη δικάσιμο, την 202....